

РЕШЕНИЕ

№ 6999

гр. София, 07.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3516** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 11341/24.04.2020 г. от адвокат В. Д., като пълномощник на Д. Х. Х., срещу Националния осигурителен институт, за обезщетяване на имуществени вреди – 300 лева, представляваща заплатено възнаграждение на адвоката за оказана правна защита и съдействие пред Териториално поделение на НОИ С. - град, във връзка с обжалване на Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г., заедно със законните лихви от предявяване на иска, до окончателното изплащане на сумата.

В съдебното производство ищецът е представляван от адвоката, който: поддържа исковата молба; заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото – адвокатско възнаграждение от 300 лева.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор и непосредствено пред Съда оспорва исковата молба, като счита, че: в административно производство не се дължи възстановяване на разноски за адвокатско възнаграждение; самото адвокатско възнаграждение е високо – 64 % от сумата, разпоредена за прихващане, по реда на КСО; претенцията не е доказана. Възражава за прекомерност и на претендираното за настоящото дело адвокатско възнаграждение от 300 лева.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба, като не намира за прекомерно високо адвокатско възнаграждение от

300 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

С Разпореждане № 214-00-669-5/21.06.2019 г., издадено от ръководител на осигуряването за безработица, при ТП на НОИ С. – град е определено Д. Хр. Х. да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение за безработица, в размер на 7 006, 76 лева. Преди да изтече срокът за доброволно възстановяване на сумата, ръководителят на контрола върху разходите за ДОО е издал Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г. за прихващане за дължимата сума, с вземане на Д. Х., в размер на 467, 02 лева, представляващо обезщетение за безработица, за друг период от време. Това разпореждане е оспорено пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 1040-21-282/25.03.2020 г. го отменил. С жалбата до горестоящия административен орган било заявено и искане за възстановяване на сумата от 300 лева, която Х. е заплатила на адвокат В. Д., за правна помощ и процесуално представителство пред директора на ТП на НОИ С. – град. С Решение № 1040-21-282/25.03.2020 г. обаче, е отказано възстановяване на разноските, с аргументи за липса на правно основание и поради недоказване на сторени разноски.

Ищецът претендира и твърди, че за осъществена защита и процесуално представителство, във връзка с изготвянето и подаването на жалба (л. 27 от делото), против Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г. е заплатил на адвоката възнаграждение, в размер на 300 лева. В съдебното заседание пълномощникът на ответника призна този факт (протокол на л. 33).

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

За безспорно съдът приема, че: жалбата от името на Д. Хр. Х., против Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г. е била изготвена и депозирана от адвокат В. Д., за което тя е заплатила 300 лева адвокатско възнаграждение; разпореждането е отменено от директора на ТП на НОИ С. – град с Решение № 1040-21-282/25.03.2020 г.

Вярно е, че за оспорване на административни актове по реда на Глава шеста АПК не се предвижда изрично възстановяване на разноските, които страната – жалбоподател е направила във връзка с оспорването, за разлика от производствата пред Съда (чл.143 АПК). Липсата на подобна разпоредба за производствата по Глава шеста АПК означава, че процесуалният ред за обезщетяване на такива разноски, представляващи имуществени вреди е този по Глава единадесета „Производства за обезщетения“.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния

кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред.

Съдът намира дефинираната по – горе в решението искова претенция за основателна и доказана, понеже са на лице в кумулативна връзка всички елементи от фактическия състав на чл. 203, чл. 204 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Заплатеното възнаграждение за адвокатска защита, срещу Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г. представлява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразния административен акт, отменен от горестоящия административен орган с Решение № 1040-21-282/25.03.2020 г., по реда на административното обжалване. Неоснователни са възраженията на ответника, че щом по силата на Закона адвокатската защита не е задължителна в производствата по административно обжалване, разноските за адвокат не представляват имуществени вреди. Съдът не намира за нужно да излага нарочни доводи, досежно конституционно регламентираното право на защита, като приема за несъмнено, че имуществените интереси на ищеца Х., за която не се твърди да притежава юридическо образование са били засегнати от отмененото Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г., издадено от ръководителя на контрола върху разходите за ДОО. Освен това Съдът приема, че заплатеното адвокатско възнаграждение от 300 лева изцяло е съобразено с относимата по аналогия разпоредба на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Върху тази сума ответникът дължи и лихви за забава, който, предвид заявената с исковата молба претенция следва да се начисляват от датата на предявяване на същата (24.04.2020 г.).

Уважаването на исковата претенция обуславя основателност и на искането за възстановяване на разноските за водене на делото (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ), както следва: 10 лева внесена държавна такса за образуване на делото; 300 лева заплатено на адвоката възнаграждение – договор за л. 12., в който е отразен този факт и който служи като разписка за предаване/получаване на сумата. Като неоснователно Съдът преценява изричното възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК от страна на ответника, понеже приема, че размерът на заплатеното на адвокат Вл. Д. възнаграждение от 300 лева за правна защита и съдействие по настоящото дело не е прекомерно висок, предвид чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНИЯ ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ да заплати на Д. Х. Х. - ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 300 лв. (триста лева), представляващо заплатено възнаграждение на адвокат В. С. Д. – л.н. [ЕГН] за

обжалване пред директора на ТП на НОИ С. – град, на Разпореждане № РП-2-00700517/14.01.2020 г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.04.2020 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНИЯ ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ да заплати на Д. Х. Х. - ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 310 лв. (триста и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: